

[Tyroll]

nogle markeringer af, hvad man ville gøre her, men det kan man altså ikke forvente, og derfor er det selvfølgelig også klart, at fagbevægelsen må stole på egne kræfter og ikke forvente noget som helst af den regering, der sidder nu, med de intentioner, der er lagt frem, og de begrænsninger, man vil lægge på aktiviteterne. Man er nødt til selv at slå disse ting igennem.

Men lad os så se, om man fra socialdemokratiets side, fra regeringens side, vil lade være med at blokere for kravet om nedsat arbejdstid, eller man igen vil undergrave de aktiviteter, der har været udfoldet i fagbevægelsen for at få opfyldt disse krav, som alle, inklusive børnekommissionen, synes er så væsentlige for børnenes vilkår.

Men der var jo intet konkret i dag, må jeg konstatere, og jeg må sige, at de signaler, der har været, tyder ikke på, at der vil ske noget som helst på grundlag af denne betænkning.

Else Brønserud (KrF):

Jeg kan jo kun sige, at jeg er lidt skuffet over, at hverken socialministeren eller nogen fra de andre partier har kommenteret vores gode forslag, men jeg håber, at vore tanker vil bundfælde sig også blandt de øvrige partier herinde.

Der er jo en ting, som vi må gøre os klart i dag: der skal nytænkning til. For de resultater, vi har set nu med de børn, som er vokset op de sidste 5-10 år, og som har været henvist til institutioner, er jo alvorlige for os og en anklage mod alle politikere i dette land. Derfor må der nytænkning til, og jeg vil håbe, at denne debat må bidrage til, at der kommer en nytænkning, der vil gavne vore børn i deres fremtid.

(Kort bemærkning).

Lis Starcke (DR):

Det, som jeg ikke nåede i første omgang, handlede netop om byplanlægning. Så kom hr. Waldorff herop, og det skal han da ikke have utak for, for jeg synes, han havde ret i meget af det, han sagde. Men jeg vil nu gerne have lov til lige at komme med de tanker, som jeg har gjort mig om det.

Jeg synes måske nok, at det er svært at give tryghed samfundspolitisk, men jeg synes, det er her, byplanlæggerne kommer ind, og jeg synes, det er dér, det er meget vigtigt,

at de voksne er vågne, for den fysiske planlægnings rolle er meget afgørende for den forebyggende rolle, som børnekommissionen netop har givet udtryk for. Gennem den fysiske planlægning kan man modvirke på den ene side ukontrolleret spredning af bebyggelsen og på den anden side en for stor tæthed, og begge disse hensyn imødekommer kommissionens ønsker.

Gennem regionplanlægning må der tilrettelægges et bymønster, der muliggør en rationel institutionsdækning, og gennem kommuneplanlægning bør der ske en afstemning mellem arealanvendelsen inden for det enkelte byområde til erhverv, til boliger, til offentlige formål, herunder også institutioner, og transportsystemet. Det er herved muligt at tage de hensyn, som kommissionen fremhæver, ved placeringen af skoler og daginstitutioner, etablering af stille, trafik sikre veje, trafikdifferentiering, varieret miljø m.v.

Vedrørende spørgsmålet om »oplevelsesfattige, ensformige miljøer« og problemet sammenblanding henholdsvis adskillelse af boliger og erhverv må det anføres, at den adskillelse, der tilstræbes i planlægningen, har til formål at forebygge gener i form af sundhedsfare og trafikrisici, der er følgen af den stigende mekanisering og industrialisering af samfundet og en følge af tendensen bort fra mindre håndværk henimod større virksomheder. De steder, hvor der er mindre håndværksvirksomheder, vil det netop være nyttigt, at børnene har en lejlighed til at se og opleve sådanne. Det er jo netop noget af det, der klages over at børnene ikke har lejlighed til.

Et andet emne, som kommissionsbetænkningen berører, er fordelene ved børns opvækst i de mindre bebyggelser, som modsat de store byer synes at fremme social kontakt, kontinuitet, entydighed, stabilitet og trykthed, og det er en udfordring til den fysiske planlægning. Her må man lære i de store byer at indrette forholdene noget lignende, sådan at man får de miljøer frem, som man har i de mindre enheder, for det er jo sådan, at størstedelen af landets befolkning også i fremtiden – og det gælder også småbørnene – vil være henvist til at bo i de større og store byer.

Så bliver der ikke tid til at tale mere om børnenes rettigheder. Jeg ville endda så gerne have haft lidt mere med om det, fordi jeg